

Erdei tó

Mély erdő mélyén, éjszakák éjén, tisztásnak tavában, fekete tavában bámulom a Holdat; fejem leszegve nézem tükörképét a szerelmes égne, miközben szemlesütve figyelem álombéli forró hullását a hónap, ezt az elvarázsolt, magáralátó tüneményét az északi fénynek. Te vagy az, kincsem. Te vagy az én Holdam, az az éji lámpás, amiben a Nap visszfényét látom, te vagy, aki bennem tükröződik, visszhangos barlangmorajként suttogva folyvást, hogy nem haltunk meg mégsem, és hogy tudunk vagy tudhatunk még beszélni. Miközben hófehéren világító mészköves partjainkon izgatott, szürke fényekben játszó, antracit árnyú bokrok verik vissza a hangjainkat fészkelődve, és súgják susogva, hogy mélyebb az álom világa, mint az éber emberé. Nézlek, kincsem, és ezüst holdporral belepett, hangjaimat kereső torkomat most mély kortyokkal hűsítom az éji tóból, hogy szavaim feléd, álombélímód kitisztuljanak. Magunkat látom így, felénk magasodó sorsunkkal együtt, aki most egyik lábáról a másikra állva, és kérdve néz ránk, mint a dzsinnek, szemében cinkos mosollyal és türelmes izgalommal várva válaszunkat, seregnyi tündér áll a jobbján, s mellette balról az árnyas sötétben várakozva világító szemű, néma farkasok. S a Hold most bölcs mosollyal varázspálcát kínál az éjben, fehéren derengő vékony árnyék lesz az, mint a gallyak nyári zúzmarája, csendes biztatás, mint az Idő maga. S én téged látok, kincsem, a tófenékről most ezüst fátyolban kikelni álmaim szép érintéseként; majd a hajnalt, ami felderengve az éjsetét tóból kegyelmes aranyalmákat küld az égbe, mik boldog sóhajokká válva szavakat formálnak az ébredéseinkhez, szavakat, amik belátó tettek és megbocsájtó türelemmé válnak, ritmussá, tánccá, értelemmé, egymást újra kereséssé, egymást karjainkkal fulladásig ölelő szerelemmé.

Paulinyi Tamás